

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН

ДЕБЕЛАТА ИГЛА

Превод от датски: Светослав Минков, 1977

chitanka.info

Имаше някога една дебела игла за кърпене. Тя се мислеше за много тънка и си въобразяваше, че е игла за шиене.

— Внимавайте, дръжте ме здраво! — каза дебелата игла на пръстите, които посегнаха да я вземат. — Гледайте да не ме изпуснете, защото ако падна на земята, никога вече не ще ме намерите. Аз съм тъй тънка!

— Не се страхувай, няма да те изпуснем! — отвърнаха пръстите и я стиснаха здраво.

— Виждате ли, аз имам и опашка! — рече дебелата игла, като влачеше подире си дълъг конец. Само че конецът беше без възел.

Пръстите насочиха иглата към пантофа на готвачката. Каишката на пантофа беше скъсана, та трябваше да се закърпи.

— Колко груба работа! — каза дебелата игла. — Аз никога не ще пробия кожата. Ще се счупя!

И тя наистина се счупи.

— Нали ви казах! — извика с въздишка тя. — Ах, аз съм тъй тънка, тъй тънка!

— Сега тя нищо не струва — рекоха пръстите, но все пак продължаваха да я стискат здраво.

Готвачката капна на счупения ѝ край восъчна главица и забодѐ иглата на шала си.

— Ето че станах и брошка — каза дебелата игла. — Знаех си аз, че ще достигна големи почести. Такива като мен не пропадат.

И при тая мисъл иглата се усмихна самодоволно. Гордо седеше тя на шала като в колесница и се оглеждаше на всички страни.

— Позволете ми да ви запитам, вие златна ли сте? — попита тя съседката си, която беше истинска карфица. — Вие имате прекрасна външност, само че главата ви е твърде малка. Погрижете се да ви порасне по-голяма, защото не е дадено всекиму да има глава от восък!

И като каза това, горделивата игла се изтегна тъй силно, че се измъкна от шала и падна във водата, където тъкмо в това време готвачката изливаше помията.

— Сега ще тръгна да пътувам — рече дебелата игла. — Дано само не се загубя някъде. Но всъщност тя се загуби.

„Аз съм твърде тънка за тоя свят — мислеше тя, като лежеше във водата. — Но аз си зная цената и туй ми е достатъчно.“

И дебелият игла запази предишната си гордост и не губеше доброто си настроение. Край нея плуваха всякакви неща: и клечки, и сламки, и късчета от стари вестници.

— Я ги виж как плуват! — каза тя. — Те дори не знаят, че аз лежа на дъното. Тук съм! Тук съм! Ето, тая проста клечица мисли само за себе си. А пък оная сламкица се върти и се обръща. По-внимателно, миличка, да не се блъснеш о някой камък. Ами тоя къс от вестник... Отдавна вече е забравено това, що е писано в него, а той все още се надува. Само аз си седя търпеливо и спокойно. Зная коя съм и туй ми е предостатъчно!

В тоя миг до нея изскочи нещо блестящо. Дебелият игла си помисли, че туй е брилянт. А то беше само късче от счупена бутилка. И понеже стъклцето блестеше силно, иглата заговори с него и се препоръча за скъпоценна карфица.

— Вие навярно сте брилянт?

— Да, нещо подобно.

Така всеки от тях помисли другия за много по-ценен, отколкото бе всъщност, и разговорът им започна да се върти около гордостта, която царува в света.

— Аз живея в кутийка при една госпожица — каза дебелият игла. — Тая госпожица беше готвачка и на всяка ръка имаше по пет пръста. Никога през живота си не съм виждала нещо по-горделиво от тия пръсти. А при това те бяха създадени само за да ме изваждат от кутийката и после пак да ме слагат в нея.

— Е, а те блестяха ли? — попита стъклцето.

— Да блестят ли? — отвърна иглата. — Не, те бяха само горделиви. Бяха петима братя, родени като най-обикновени пръсти. А как се надуваха един до друг, макар да имаха различна дължина. Най-крайният, палецът, беше късичък и дебел. Той имаше на гърба си всичко на всичко едно коленце и затова можеше да се свива само на едно място. Но въпреки туй разправяше, че ако човек го загуби, става вече негоден за военна служба. Показалецът бъркаше ту в сладкото, ту в туршията, сочеше слънцето и месечината и натискаше перото, когато готвачката пишеше. Средният пръст беше най-висок и гледаше горделиво на всички страни. Четвъртият носеше на кръста си златен пръстен, а най-малкият, кутрето, не вършеше нищо, само се перчеше.

Дотегна ми най-сетне тяхното самохвалство. Затова ги и оставих и дойдох във вадата.

— А сега ние седим тук и светим! — каза стъкълцето от бутилката.

В тоя миг някой плисна вода във вадата. Водата се разля и отнесе стъкълцето.

— Ето, и той замина по пътя си! — рече дебелата игла. — А аз останах, защото съм много тънка и туй ми дава право да бъда горда. Такава гордост заслужава уважение.

И тя остана да лежи във вадата както по-рано, унесена в своите мисли.

— Наистина аз съм готова да повярвам, че съм родена от слънчевия лъч — толкова съм тънка! Ненапразно ми се струва винаги, че слънчевите лъчи ме търсят под водата. Ах, аз съм тъй тънка, че дори моята майка не може да ме намери. Ако имах още окото си, което загубих, сигурно щях да заплача. Но не — аз не бих направила това, защото е неприлично!

Един ден дойдоха деца и започнаха да газят из вадата. Те търсеха стари гвоздеи, пари и други такива богатства. Тая работа не беше много чиста, но на децата доставяше удоволствие.

— Оле-ле! — извика едно от тях, като се убоде на иглата. — Ах ти, проклетнице!

— Аз не съм проклетница. Аз съм госпожица! — рече иглата.

Но никой не чу това. Восъчната главица беше паднала, пък и иглата беше съвсем почерняла. Но чернотата скриваше дебелината ѝ и тя си въобразяваше, че е станала още по-тънка.

— Ето, иде една черупка от яйце! — извикаха децата и забодоха в нея дебелата игла.

— Колко хубаво изпъква черното върху бяло поле! Да, туй е великолепно! — каза иглата. — Сега вече всички ще ме видят! Дано само не ме хване морска болест, защото иначе ще ме измъкнат навън и аз ще загубя черупката си.

Но тя не заболя и остана в черупката.

— Добре е, като плуваш по море, да имаш стоманен стомах и да помниш, че стоиш по-горе от човека. Сега опасността мина. Колкото си по-тънка, толкова си и по-издръжлива!

— Прас! — изпраця черупката. Една натоварена кола мина отгоре ѝ.

— Ах, какво стана? — извика дебелата игла. — Дали не ме хвана морската болест? Ще загина, сигурно ще загина!

Но тя не загина, макар че колата мина през нея. Тя остана да лежи във вадата както по-рано, простряна надлъж в тинята, и си остана там завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.